

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.469 van 27 januari 2004
in de zaak A. 135.901/XII-3844.**

In zake : Ronald FERNALD,
die woonplaats kiest bij
advocaat T. Peeters,
kantoor houdende te Antwerpen,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

1. de VZW INTERUNIVERSITAIR CENTRUM VOOR HUIS-
ARTSENOPLEIDING,
en
2. het INTERUNIVERSITAIR SAMENWERKINGSVERBAND
VOOR DE HUISARTSENOPLEIDING, UNIVERSITAIRE
INSTELLING ANTWERPEN,
die woonplaats kiezen bij
advocaat Chr. Coen,
kantoor houdende te Antwerpen,
Mechelsesteenweg 210 A.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ronald Fernald op 25 april 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van

- de beslissing van 19 december 2002 van de examencommissie van het interuniversitair centrum voor huisartsenopleiding waarbij hij niet geslaagd werd verklaard;
- de beslissing van 27 januari 2003 van de voorzitter van de examencommissie “waarbij in antwoord op het hoger beroep van verzoeker [...] gesteld werd dat alles regelmatig verlopen is”;
- de mondelinge beslissing van 26 februari 2003 waarbij werd gesteld dat hij slechts tot een volgende zitting zou worden toegelaten indien hij 6 maanden extra seminars zou volgen en
- de beslissing van de voorzitter van examencommissie houdende afwijzing van het hoger beroep van verzoeker tegen de “negatieve deliberatiebeslissing”;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring vordert van dezelfde beslissingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur D. Mareen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. Peeters, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat J. Deridder, die loco advocaat Chr. Coen verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

Verzoeker behaalt in 1996 het diploma van arts aan de Erasmus universiteit te Rotterdam. Hij schrijft zich op 15 februari 1999 in aan de Universitaire Instelling Antwerpen (UIA) voor de opleiding tot huisarts.

In juni 2002 neemt verzoeker een eerste maal, zonder succes, deel aan de examens. Op 30 september 2002 wordt hij voor een tweede keer niet geslaagd verklaard. Hem wordt gevraagd zowel het schriftelijk examen als de “stationsproef” opnieuw af te leggen.

Uit een 15 januari 2003 gedateerd schrijven van de voorzitters van het Centrum Huisartsgeneeskunde op papier met briefhoofd van de UIA blijkt dat verzoeker op 19 december 2002 gedelibereerd werd en andermaal niet geslaagd

verklaard, met volgend resultaat : seminaries (12), capita selecta (9), klinische en comm. vaardigheden (11), stages (9).

Tegen deze beslissing reageert verzoeker met een 27 januari 2003 gedateerd maar mogelijk eerder verzonden schrijven ter attentie van de voorzitter van de examencommissie als volgt :

“Hierbij wil ik beroep aantekenen tegen de uitslag van het examen van 10 december 2002 en wel om de volgende redenen :

1. Ik heb grote twijfels of het schriftelijk examen naar behoren is beoordeeld maar, kan deze twijfels op dit moment niet compleet beargumenteren omdat ik ondanks mijn verzoek niet in de gelegenheid ben gesteld het werk in te zien en te bespreken. Ook tegen het feit dat ik niet in de gelegenheid word gesteld het werk in te zien teken ik beroep aan. Verder werd mij voor het examen expliciet medegedeeld dat er een aantal punten werden afgetrokken om het gissen naar de antwoorden te compenseren, wat bij de andere examenkandidaten niet werd gedaan.

2. De alternatieve stationsproef, die ik in de vorm van vijf consulten op de video heb gedaan, heb ik ook nog steeds niet kunnen bespreken. Verder heb ik voor het maken van de examenvideo, ondanks eerdere afspraken en herhaaldelijk verzoek, de criteria volgens welke de video zou worden beoordeeld niet ontvangen van meneer Degryse. Tevens heb ik volgens afspraak, voorafgaand aan de examenvideo een proefvideo gezonden aan meneer Degryse, die hij zou beoordelen en aanwijzingen bij zou geven, om de kans op het maken van een acceptabele examenvideo te vergroten. Ook hierop heb ik geen reactie vernomen.

3. De eerste zestig uren seminarie, van de tachtig uren seminarie die ik verplicht was minimaal te volgen, wat overeenkomt met twintig seminarie van het totaal van zeventwintig, heb ik gelopen bij de coördinator meneer Peter Dieleman en heb ik afgerond met een voldoende beoordeling volgens mevrouw Wies Beckers. De resterende twintig uren seminarie, wat neer komt op zeven seminarie, heb ik gevolgd bij de coördinator mevrouw Frieda Mast. Aan het eind van deze laatste serie gaf mevrouw Mast te kennen mij niet te kunnen beoordelen vanwege het korte contact dat wij hebben gehad. Hier was ik het ook mee eens. Dit gesprek vond plaats bij ons laatste contact tijdens de laatste seminarie, december 2001. In december 2002, drong mevrouw Beckers, ondanks het feit, dat ik had aangegeven dat mevrouw Mast één jaar tevoren zei mij niet te kunnen beoordelen, aan een op een beoordeling van mevrouw Mast. Omdat ik mevrouw Mast hieropvolgend heb benaderd maar niets heb vernomen, heb ik het verzoek gedaan aan de administratie van het I.C.H.O. om haar rechtstreeks te benaderen. Naar nu blijkt is mevrouw Mast, hoewel ze eerder niet in staat was mij te beoordelen één jaar geleden, nu wel in staat gebleken dit te doen zonder verder contact met mij te hebben gehad. Dit oordeel, dat ik verder niet heb gezien, bleek naar zeggen van mevrouw Beckers negatief te zijn en dat woog veel zwaarder dan een voldoende beoordeling van de eerste coördinator, die mij over een periode van anderhalf jaar had meegemaakt.

4. Hoewel ik in september 2001 met een voldoende ben beoordeeld voor het mondeling examen zie ik dit niet gereflecteerd in de einduitslag.

5. De stages zijn door mijn stagemeesters met 14 uit 20 en 15 uit 20 beoordeeld. Ondanks het feit dat men vanuit het opleidingscentrum nooit direct contact heeft gehad met mijn toenmalige stagemeesters, heeft men toch gemeend mij op mijn eindlijst 12 uit 20 te moeten geven voor de stages.

6. Verder wil ik aantekenen, dat hoewel bepaalde onderdelen van het herexamen voor het eerste examen waren afgerond en beoordeeld, de becijfering plotseling bleek te veranderen zonder dat er in het kader hiervan enige activiteit was ontplooid, die zou kunnen leiden tot een hernieuwde beoordeling.

Op grond van het voorgenoemde vraag ik u om uw oordeel, zodat er klaarheid kan ontstaan”.

De voorzitter van de examencommissie antwoordt met een eveneens 27 januari 2003 gedateerde brief. De voorzitter “wil [...] uitdrukkelijk vaststellen dat de procedure die in [dit] geval werd gevolgd volledig de normale weg heeft gevolgd die wij binnen de examencommissie sinds jaren gewoon zijn te volgen”. Voorts schrijft hij te hebben vernomen dat verzoeker “uiteindelijk toch een afspraak [heeft] gemaakt om deze [punten] met prof. Denekens te bespreken en volgens de officiële procedures in te zien”, en hij vervolgt: “Dit is wat U te doen staat. Tijdens deze afspraak, waarbij ook de ombudsman Prof. Goedhuys zal aanwezig zijn, dient de informatie te worden gegeven en de regels voor de toekomstige procedures met U te worden afgesproken. Alle andere contacten tussendoor [...] zijn voorbarig en buiten procedure”.

Aan verzoeker wordt een afspraak aangeboden op 18 februari 2003 met professor Denekens en ombudsman Professor Goedhuys in het Centrum voor Huisartsgeneeskunde van de Universiteit Antwerpen. In een ongedateerd, maar op 26 februari 2003 per e-mail rondgestuurd verslag over deze ontmoeting schrijft de ombudsman aan de voorzitter van de examencommissie :

“Hieronder een kort verslag van het gesprek tussen hibo Fernald en Prof. Denekens, dat ik als ombuds bijwoonde.

Hibo Fernald heeft naar eigen zeggen een 'beroepsprocedure' bij jou ingeleid. Hij wenste daarom niet in te gaan op het eigenlijk doel van het gesprek, nl. de formulering en concretisering van de adviezen van de examencommissie, om hem in staat te stellen zich beter voor te bereiden op zijn vierde en dus laatste zittijd. De student wil eerst de uitslag van de 'beroepsprocedure' afwachten. Als ombuds was ik ongerust dat hij met deze houding zichzelf in moeilijkheden zou brengen : als hij nu niet start met de opvolging van de adviezen van de examencommissie (6 maand extra seminars), kan hij onmogelijk nog voor de juni-zittijd in aanmerking komen. Ik heb hem uitgelegd dat een 'beroepsprocedure' nochtans niet in de weg staat van het aanvangen met een extra begeleiding. De kandidaat heeft bevestigd dit duidelijk begrepen te hebben, maar wenste toch bij zijn standpunt te blijven. Ik heb hem toegezegd dat hij nog een inzage kan hebben in zijn schriftelijke toets en dat hem adviezen zullen gegeven worden over hoe hij zich daar nog beter kan op voorbereiden. (Dit is intussen geregeld.)

Het gesprek verliep moeilijk omdat de kandidaat de leiding van het gesprek van Prof. Denekens geregeld overnam. De kandidaat wenste ook niet mee te delen of hij op dit ogenblik medisch werk verricht van waaruit hij casuïstiek zou kunnen meebrengen, zoals door de examencommissie aanbevolen is. Als ombuds

maak ik me zorgen over deze kandidaat. Ik hoop dat hij na uw antwoord mbt de 'beroepsprocedure' contact met mij opneemt om de adviezen van de examencommissie alsnog ter harte te nemen”.

Bij aangetekende brief van 3 maart 2003 antwoordt de voorzitter van de examencommissie aan verzoeker als volgt :

“U tekende beroep aan tegen de uitslag van het examen van 10 december 2002. Dit beroep wordt niet ontvankelijk verklaard omwille van hiernavolgende redenen. Wij volgen de nummering uit uw schrijven dd. 27-01-03.

1. Het schriftelijk examen dat u aflegde is een multiple choice examen, waar een vaste sleutel bij hoort die door een interuniversitaire expertencommissie is opgesteld. U heeft recht op inzage in de door u afgelegde schriftelijke proef. Elke test volgt andere procedures om de uitslag te berekenen. De door u gekozen test werkt met giscorrectie. Dit is geen procedure die tot lagere uitslagen leidt.

2. U bent geslaagd voor de alternatieve stationsproef met video. Indien u dit examen toch wilt bespreken, kan u zich tot de ombudsman wenden.

3. De procedure voor het tot stand komen van het stagepunt is de volgende : de student dient de benodigde formulieren in te zamelen bij de laatste coördinator die voor hem verantwoordelijk is. Deze coördinator dient op zijn beurt de punten in te zamelen bij vorige coördinatoren en praktijkopleiders. Het is de laatste coördinator die op grond van al deze gegevens in eer en geweten het stagepunt toekent. Deze procedure geldt voor alle studenten en werd ook hier gevolgd.

4. U haalde twee onvoldoendes op vier examenonderdelen. De examencommissie legt autonoom de criteria vast volgens dewelke zij oordeelt over het al dan niet geslaagd zijn van een student.

5. Zie procedure bij 3.

6. Ook hier : de examencommissie legt autonoom de criteria vast volgens dewelke zij oordeelt over het al dan niet geslaagd zijn van een student.

De ombudsman die de verdediging van de student opneemt, nam kennis van uw vragen en meent in eer en geweten dat alle procedures correct gevolgd werden.

In acht genomen al deze overwegingen zien wij geen grond om de door de examencommissie genomen beslissing met bijhorend remediëringsprogramma te herzien.

Wij horen van diverse betrokkenen dat de communicatie moeilijk verloopt en dat u van verschillende betrokkenen, uiteenlopende boodschappen meent te ontvangen. Om hieraan te verhelpen vragen wij u om vanaf heden alle communicatie uitsluitend met de ombudsman (Jo Goedhuys) te laten verlopen.

Wij adviseren u met aandrang om met de ombudsman contact op te nemen om kennis te nemen van het door de examencommissie opgestelde remediëringsprogramma. Na uitvoering van dit programma verwachten wij een nieuw stagepunt van de u toe te wijzen coördinator en kan u opnieuw deelnemen aan de schriftelijke proef”;

Over de aanwijzing van de verwerende partijen.

Overwegende dat verzoeker in het inleidend verzoekschrift schrijft :

- “tegenpartijen die de bestreden beslissing genomen hebben zijn :
- a) het Interuniversitair Centrum voor huisartsen opleiding (afgekort I.C.H.O.), VZW, gevestigd te 3000 Leuven, Kapucijnenvoer 33 blok J;
 - b) de Universitaire Instelling Antwerpen, afdeling Centrum voor Huisartsgeneeskunde, gevestigd te 2610 Antwerpen, Universiteitsplein 1”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar nota vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat zij opmerkt niet de inrichtende macht te zijn voor de interuniversitaire opleiding huisartsgeneeskunde, dat zij een louter privaatrechtelijke VZW is die initieel geen enkele band had met de academische opleiding huisartsgeneeskunde, dat zij thans nog steeds geen enkele beslissingsbevoegdheid ter zake heeft doch enkel instaat voor de praktische regeling van delen van de organisatie van de opleiding, zonder enige bevoegdheidsdelegatie inzake examens of examencommissie, dat wat zij ter harte neemt is de praktische regeling te verzorgen rond het zoeken van stageplaatsen, communicatie met de studenten en de coördinatoren en een soort secretariaat “doch zonder eigen eindverantwoordelijkheid, en steeds in naam en voor rekening van de opdrachtgever, zijnde in casu de vier Vlaamse universiteiten verenigd in het ISHO”, dat zij “dan ook niet de inrichtende macht is voor de interuniversitaire opleiding, doch wel het ISHO”;

Overwegende dat de statuten van de vereniging aan de Raad van State niet werden voorgelegd; dat aan verzoeker op 15 januari 2003 weliswaar gemeld werd dat hij “gedelibereerd werd door het ICHO”; dat evenwel krachtens de artikelen 19 en 20 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, de academische opleiding in het studiegebied geneeskunde aangeboden wordt door de universiteiten waarvan de onderwijsbevoegdheid daartoe is erkend door de decreetgever; dat met name de academische graad van huisarts verleend kan worden, krachtens de artikelen 23, 26, 27 en 28 van hetzelfde decreet, door de Katholieke Universiteit te Leuven, de Universiteit Antwerpen, de Universiteit Gent en de Vrije Universiteit Brussel; dat die opleiding in voorkomend geval kan geschieden bij interuniversitaire samenwerking, waarover meer hierna; dat voorts aan de Raad documenten worden voorgelegd, zoals een “examenreglement voor de interuniversitaire opleiding in de huisartsgeneeskunde” en een informatiebrochure “De Eindtoets Huisartsgeneeskunde”, waaruit vooralsnog

niet mag blijken dat de vzw Interuniversitair Centrum voor Huisartsenopleiding de inrichtende macht beoogt te zijn van de huisartsenopleiding; dat zij op grond van dit summier onderzoek in de schorsingsprocedure buiten de zaak wordt gesteld;

Overwegende dat ook de tweede verwerende partij in haar nota vraagt om buiten de zaak te worden gelaten; dat volgens haar de “Interuniversitaire Examencommissie Opleiding Huisartsgeneeskunde” of haar voorzitter auteur is van de bestreden beslissingen en als verwerende partij moet worden aangemerkt “als rechtspersoon die de bestreden handeling tot stand heeft gebracht”;

Overwegende dat inderdaad in een geding voor de Raad van State de verwerende partij in de regel een rechtspersoon is; dat een onderwijsorganiserend bestuur in voorkomend geval wel kan overwegen, met het oog op de procesvertegenwoordiging en zonder dat zulks de rechtspersoon zelve buiten de zaak kan stellen, de verdediging in rechte van bestreden examenbeslissingen toe te vertrouwen aan de examencommissie, auteur van de bestreden beslissing; dat dit in de voorliggende zaak niet is gebeurd en, gelet op artikel 42 van het toepasselijke examenreglement, ook niet als de intentie van het onderwijsorganiserend bestuur moet worden voorondersteld; dat genoemd artikel immers bepaalt dat bij “een eventuele geschillenregeling voor de Raad van State [...] het dossier behandeld [wordt] door de universiteit waar de student is ingeschreven”; dat hoe dan ook uit geen enkel door partijen naar voren gebracht gegeven blijkt dat de examencommissie die auteur is van de bestreden handelingen, over een eigen, afzonderlijke rechtspersoonlijkheid beschikt; dat het verzoek om de examencommissie “als rechtspersoon” als verwerende partij aan te merken bijgevolg niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de tweede verwerende partij zichzelf in haar nota aanduidt als “het Interuniversitair Samenwerkingsverband Huisartsenopleiding (ISHO), gevestigd te 2610 Antwerpen-Wilrijk, Universiteitsplein 1. Tweede verwerende partij”; dat niet wordt aangetoond, of ter zitting ook maar beweerd, dat dit samenwerkingsverband tussen vier Vlaamse universiteiten over een eigen en van die universiteiten afgescheiden rechtspersoonlijkheid zou beschikken, net zo min als de examencommissie; dat dan de vraag kan worden gesteld of de universiteit waar verzoeker zich als student heeft ingeschreven - de Universitaire instelling Antwerpen die mee de Universiteit Antwerpen samenstelt - dan wel de vier Vlaamse

universiteiten verenigd in het samenwerkingsverband de verdediging van de bestreden beslissing moeten voeren en als verwerende partij moeten optreden;

Overwegende dat de organen van de Raad van State tot hiertoe de zaak op de eerstgenoemde wijze hebben benaderd; dat immers, wanneer het met het onderzoek van de vordering belast lid van het auditoraat op 8 september 2003 aan de tweede verwerende partij meldt dat “[b]ij nader toezien blijkt dat U als verwerende partij in deze zaak dient op te treden”, zij die verwerende partij aanschrijft als :

“Interuniversitair Samenwerkingsverband voor de Huisartsenopleiding (I.S.H.O.)
Universitaire Instelling Antwerpen
Universiteitsplein 1
2610 Antwerpen (Wilrijk)”;

Overwegende dat de verwerende partij onder hoofding “Interuniversitair Samenwerkingsverband Huisartsenopleiding (I.S.H.O.) K.U.Leuven U. Gent U. Antwerpen V.U. Brussel” met een 6 oktober 2003 gedateerde brief ontvangst bevestigt van deze brief en schrijft “alle medewerking [te zullen] verlenen aan een gebeurlijke regularisatie van de procedure” en vraagt dat de griffie van de Raad “dan wel aan ISHO het verzoekschrift [zal] willen betekenen, zodat wij de mogelijkheid hebben om vanuit ons standpunt een nota in te dienen”; dat die brief is ondertekend door vier diensthoofden, een van elke genoemde universiteit;

Overwegende dat vervolgens de briefwisseling uitgaande van de griffie van de Raad van State met betrekking tot de vaststelling van de openbare terechtzitting en met een uitnodiging om een nota in te dienen, eveneens gericht wordt aan :

“Interuniversitair Samenwerkingsverband voor de Huisartsenopleiding (I.S.H.O.)
Universitaire Instelling Antwerpen
Universiteitsplein 1
2610 Antwerpen (Wilrijk)”;

Overwegende dat niet wordt betwist dat verzoeker zich heeft ingeschreven voor de huisartsenopleiding in de Universitaire Instelling Antwerpen; dat eensdeels het die universiteit ook is die overeenkomstig het artikel 26 van het universiteitendecreet de bevoegdheid heeft om in het administratief arrondissement Antwerpen de overeenstemmende academische graad van huisarts te verlenen; dat

anderdeels geen van de partijen aan de Raad van State enige inlichting heeft verschaft over de wijze waarop het samenwerkingsverband past binnen de door de decreetgever gestelde regels, onder meer te lezen in de artikelen 47, vierde lid, en 125 van het universiteitendecreet, met betrekking tot de interuniversitaire samenwerking en de gezamenlijke diplomering of multidiplomering;

Overwegende dat een heropening der debatten, ten einde partijen toe te laten de informatie te verstrekken, noodzakelijk om het antwoord op de gerezen vragen te geven, de rechtsgang evenwel nodeloos zou vertragen; dat immers dit antwoord niet relevant is voor de vrijwaring van de rechten van de verdediging bij de behandeling van de voorliggende schorsingsvordering; dat het volstaat, mede in acht genomen het feit dat de kosten van de procedure thans nog niet worden begroot, vast te stellen dat voor het “interuniversitair samenwerkingsverband voor de huisartsenopleiding” als verwerende partij een nota in de schorsingsprocedure is ingediend en een raadsman ter terechtzitting is verschenen, zodat de vier universiteiten die in het samenwerkingsverband zijn verenigd en dus *ipso facto* de Universiteit Antwerpen de verdediging van de bestreden beslissingen hebben kunnen voeren en hebben gevoerd; dat, ten overvloede, de in herinnering gebrachte briefwisseling van het auditoraat en de griffie er op wijst dat de Universiteit Antwerpen als rechtspersoon was aangeschreven en zij geenszins kan betogen onwetend te zijn van de bestaande vordering, reden waarom het eveneens zonder belang is, voor de nadere afhandeling van de voorliggende vordering, te weten of het optreden van het “samenwerkings-verband” om een of andere reden niet begrepen mag worden als de procesvertegenwoordiging van de Universiteit Antwerpen of van de vier universiteiten samen, maar dat de Universiteit Antwerpen ervoor gekozen zou hebben niet te verschijnen ter terechtzitting; dat haar in welk geval ook, die gelegenheid ruimschoots is geboden;

Overwegende dat vooralsnog, na een summier onderzoek van de reeds genoemde decreetsbepalingen en van de neergelegde documenten en onverminderd een nader onderzoek van de interuniversitaire samenwerking op grond van door de partijen alsnog te verstrekken inlichtingen in de procedure ten gronde, de aanduiding van de verwerende partij zoals gebeurd door het auditoraat voorlopig wordt bijgetreden;

Over de ontvankelijkheid van de vordering.

Overwegende dat de tweede verwerende partij - gezien wat voorafgaat voortaan de verwerende partij te noemen - het beroep onontvankelijk noemt wegens gebrek aan belang; dat de verwerende partij eveneens opmerkt kennis te hebben genomen van de nota van de vzw Interuniversitair Centrum voor Huisartsenopleiding en zich aan te sluiten bij het feitenrelaas; dat in dat feitenrelaas onder meer wordt opgemerkt dat verzoeker beroep aantekende bij de voorzitter van de examencommissie “[h]oewel artikel 41 van het examenreglement duidelijk voorschrijft dat een eventueel beroep tegen een beslissing van de examencommissie moet worden ingediend bij de coördinator studentenbegeleiding/ombudspersoon”; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is; dat om dezelfde reden een ambtshalve onderzoek van de ontvankelijkheid van de vordering - en van haar voorwerp - alsnog achterwege kan blijven;

Over de schorsingvoorwaarden.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker, wat de tweede voorwaarde betreft, in het inleidend verzoekschrift aanvoert wat volgt :

“54. De bestreden beslissingen hebben betrekking op een eindexamen, de allerlaatste stap in een zeer langdurige opleiding. Verzoeker is weliswaar later aan deze opleiding begonnen. Intussen heeft hij echter wel de leeftijd van 47 jaar bereikt. Dit is op zich reeds een grensleeftijd om nog een huisartsenpraktijk op te starten of om in een huisartsenpraktijk opgenomen te worden. De kans om dit nog te doen na een vernietigingsprocedure is zo goed als uitgesloten. Aldus verliest verzoeker niet alleen een toekomst, maar ook een verleden, waarin hij zich reeds zeer zware inspanningen heeft getroost om zover te geraken. Dit kan nooit meer worden goedge maakt.

55. Verzoeker wordt trouwens ook niet meer toegelaten tot een bijkomende examenzittijd. Hem werd immers opgelegd om eerst opnieuw 6 maanden seminaries te volgen, hoewel hij voor dit onderdeel was geslaagd en hiervan moet vrijgesteld worden. Verwerende partijen hebben die principes zonder meer naast zich neer gelegd. Indien verzoeker geen nieuwe seminaries volgt, wordt hij niet meer tot een nieuwe examenperiode toegelaten. Verzoeker beschikt niet meer over de mogelijkheden om aan die voorwaarde te voldoen. Intussen zit hij volledig geblokkeerd.

56. Deze aspecten kunnen a posteriori niet meer worden hersteld of worden vervangen door een geldsom. Zij overstijgen een louter moreel of financieel belang”;

Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat het gebeurlijk nadeel verbonden aan verzoekers leeftijd niet het gevolg is van de bestreden beslissingen, doch van de beslissing van verzoeker zelf om slechts op latere leeftijd de studies geneeskunde aan te vatten, vervolgens gedurende een aantal jaren in de privé-sector te werken en pas daarna aan zijn opleiding tot huisarts te beginnen; dat volgens haar verzoeker ook zelf aan de basis ligt van het eigen nadeel door te weigeren, zelfs in afwachting van de behandeling van het geschil door de Raad van State om de door de examencommissie voorgestelde remediëring op te volgen en gedurende een periode van zes maanden seminaries te volgen, dat verzoeker moet weten dat overdracht van zijn examencijfer op grond van het examenreglement onmogelijk is, dat hij bijgevolg rechtens onmogelijk aanspraak kan maken op een vrijstelling voor het onderdeel stage en door zijn weigering zich zelf voor het voldongen feit plaatst dat bij gebreke aan nieuwe beoordelingsgegevens in navolging van de remediëring hij onmogelijk geslaagd kan worden verklaard;

Overwegende dat de beweerde moeilijkheid om nog een eigen praktijk op te starten of in een bestaande huisartsenpraktijk opgenomen te worden vooreerst verband houdt, volgens verzoekers woorden, met een “grensleeftijd” en bijgevolg geen nadeel is dat rechtstreeks voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing; dat, voor zover die vaststelling niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat bij de beoordeling van het aangevoerde nadeel met verzoekers leeftijd helemaal geen rekening mag worden gehouden, daarenboven door de Raad van State niet zonder meer het bestaan moet worden aangenomen van een “grensleeftijd” om het zelfstandig beroep van huisarts uit te oefenen, zelfs in groepsverband, laat staan dat verzoeker, nu of na afloop van de annulatieprocedure, inderdaad die belemmerende “grensleeftijd” heeft bereikt; dat verzoeker dit risico evenwel niet nader staft; dat hij daarenboven, zoals verwerende partij opmerkt, door niet aan de volgende examenzittijd deel te nemen doch de uitslag van huidig beroep af te wachten, een bestaande kans laat voorbijgaan om alsnog het gevreesde nadeel te

weren; dat verzoeker in dat verband andermaal te iel blijft door louter te beweren “niet meer over de mogelijkheden” te beschikken om die zes maanden tot de volgende examenzittijd te overbruggen; dat ter terechtzitting wordt verduidelijkt met de ontbrekende “mogelijkheden” een gebrek aan financiële middelen te bedoelen, maar nog steeds iedere concretisering van verzoekers financiële situatie achterwege blijft; dat verzoeker bijgevolg de Raad niet toelaat de ernst of het moeilijk herstelbaar karakter van het door hem ingeroepen nadeel te toetsen; dat de argumentatie dan ook niet mag overtuigen;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat niet is aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat niet is voldaan aan ten minste een van de grondvoorwaarden die is gesteld om de vordering te kunnen toekennen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De VZW Interuniversitair Centrum voor Huisartsenopleiding wordt, wat de schorsingsprocedure betreft, buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig januari 2004, door :

de HH. G. VAN HAEGENDOREN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
 F. BONTINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

G. VAN HAEGENDOREN.